

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Mvndvs Et Mvndi Partes, Divinæ Bonitatis Ac Ivstitiæ
Præcones**

Stengel, Georg

Ingolstadt, 1645

§. 5. Altera vice pulsans, & moneri superum rege[m] jubens Deus, denuò
repellitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52365)

Psalm.
90.6.

gerit Dominus seruo veniæ modum; monet
iudex reum, vt caueat fugiatq; supplicium.
Quæ maior posset esse bonitas? non tantùm
dat *metuentibus se significationem, vt fugiant à*
facie arcus, sed & persequentibus! At quid il-
le, *cui robur & as triplex, circa pectus erat,*
quid fecit adamantinus Alphonso? quia iã
præualuerat in vanitate sua, militis moni-
tionem, cū risu, accepit, & acerbo sarcasmo.
Quin illico exesse iussit, peruicacissimè sa-
criste illa repetens: *si tempore creationis hu-*
mana interfuisset, plurima melius ordinari po-
tuisse. Olim, promagno absurdo habebatur,
si sus docere Mineruã voluisset: aliquid abe-
surdus nostra sæcula audierunt. Potestne
humana superbia altiùs ascendere? olim, in
Lucifero, iuxta DEVM; iam in Alphonso, su-
pra DEVM ascendit, quem putare audet, ho-
mine minùs sapientem. Quid hîc par fuit fa-
cere diuinam Maiestatem? in quod non ca-
lamitatis barathrũ debuit hunc Regem præ-
cipitare? Ex æquo fecisset, si eum iuxta, aut
infra ipsum Luciferum, in inferni infima, &
ultima applausisset, tam nouum, & impi-
um æmulum diuinitatis.

§. V.

Altera vice pulsans, & moneri superbũ regem
inbens Deus, dennuo repellitur. At

¶ *Alphonsum, aliosq; castigantia.* ¶

Atvide cælestis Clementiæ immensitatē.
Expulso, cum ignominia, pio milite, ac fide-
li monitore, pauci ierant dies, cū iam Rex,
apud Segobiam, versaretur, Eremitæ cuidā
sanctissimo viro, eadem de Rege diuinitus
ostensa mandataque sunt, quæ prius militi
fuerant reuelata, & mandata. Eremita
nihil prius habuit, quàm vt Regem adiret,
ei que, que vidisset, quæ audisset, ordine re-
ferret, hortareturque, ad tam detestandam,
de diuina Sapientia, blasphemiam quantocy-
ùs retractandam, pœnitentiaque exempla-
ri diluendam. Poterat hæc iterata monitio,
fidem priori facere. poterat vel corneā fibrā
emollire; sed verba fiebāt mortuo. Alphon-
sus, saxo durior, tanquā alter Sennacherib,
in blasphemia perstitit; velut nouus Nabu-
chodonosor, in superbia confirmatus, pro
eo, vt diligeret Eremitam, toruo vultu, &
corrugato naso, percussit, iratissimāq; voce,
vt insipientē, abire à se procul in malā rem
iussit, iterum nefanda illa verba repetens: *Si
tempore creationis humana interfuisset, pluri-
ma melius ordinari potuisse.* Nempe Holofer-
nem aut egit, aut imitatus est, Achior incre-
pantem, quòd soli Deo potentiam attribu-
isset. Væ vobis, Principes, væ Reges, si eò per-

factum elati estis, vt neque primipilos militum, neq; bonos consiliarios, neq; viros religiosos, neq; ipsos confessarios, aut Eremitas amplius audire sustineatis. Obdurata aures, obdurati cordis sunt argumentū: & obduratum cor, magnum est aut pereuntis signum, aut perituri.

§. VI.

Fulminum, & tempestatis metu, tandem Alphonsus ad pœnitentiam adigitur.

Quancquã non rarò D E V S misericordiæ suæ omnipotentiam, etiam in istis saxis, ostendit. Accipite enim, obsecro, quid porò contigerit huic, tam diu Christianū Pharaonē agenti. Proximâ nocte, tenebris horrorem augmentibus, tandem sese cœpit exercere diuinæ maiestatis ira. Primùm insoliti venti, & spiritus procellarum, concussis arborum ramis, & ædificiorum fundamentis vāsanissimè fremuerunt. Crepabant fenestras; tremebant ianue, quatiebantur muri, mœnia ipsa videbantur collapsura. Caliginoso & nocturno cælo inducebantur fœdissimæ nubes. Eæ inter se, Aquilonum vi, collisæ in repentinam flammâ emicabant: fulguraq; metuenda identidem, è tenebris, coruscantia oculos perstringebant. Fulgura
aërem